

Ένας πρόσφυγας

Γεννήθηκα στις βουβές πορείες
των απεγνωσμένων.
Μόνη πατρίδα μου ο ουρανός.

Δύστροπης τύχης γέννημα εγώ,
στον κόρφο της ανάγκης κούρνιαξα
κι από συνήθεια έμαθα να ζω.

Σε δρόμους βροχερούς ανάσαινα
και καταφύγια έστηνα κρυφά
μες τις γωνιές της άγριας νύχτας.

Καθηλωμένο γνώρισα το χρόνο,
στο δίχτυ πάντοτε γερά πιασμένο
που πίκρες οι μαστόρισσες απλώνουν.

Απ' τις ζωές των άλλων μακριά,
πήρα μονάχη συντροφιά
τη μοναξιά μου τη θλιμμένη.

Μια σπιθαμή σημάδεψα στον ουρανό
να σκαρφαλώνω απ' τ' άστρα να κοιτώ
τις λεωφόρους των ανεύρετων ελπίδων.